

Za našo deco.

Razne pravljice.

(Dalje.)

Tako so dospeli do jase sredi ogromnega gozda. Oče in mačeha sta nabrala suhih vejic in sta napravila ogenj. Nato sta dala otrokoma košček kruha in sta jima rekla:

»Otroka! Midva morava še dalje v gozd, da dobiva drva. Vidva sedita tu. Grejta se. Pozneje bova prišla po vaju.«

Janko in Metka sta dobro vedela, kaj to pomeni, a nista nič odgovorila. Pojedla sta kruh in sta kmalu nato trdno zaspala. Ko sta se zopet prebudila, je že mrak legal na zemljo. Metka se je od strahu in gladu začela jokati. Janko jo je tolažil: »Ne boj se, Metka, po kamenčkih, ki sem jih potrosil na pot, bova lahko našla domov.« Nato je prijel hrabri deček svojo sestrico za roko in šla sta proti domu.

Drvar in njegova žena sta že bila davno doma. Niti on, niti ona nista bila srečna. Mislila sta na ubogo deco, ki sta jo pustila sredi gozda v takem hladu. In baš tega dne je bil neki mož, kateremu sta bila prej nasekala poln voz drv, prinesel toliko denarja, da sta mogla kupiti polno torbo moke. Premišljevala sta o tem, kar sta čula, da nekdo trka na vrata in kako ključeta tanka glaska:

»Oče! Mati! Odprta vrata, naju zelo zebe.«

Oče je brž skočil in odprl vrata, mačeha pa je rekla:

»O! Hudobna otroka! Kako sta me prestrašila! Mislila sem, da sta se izgubila v gozdu!«

Nekaj dni je bilo vse dobro. Ko pa je zmanjkalo kruha, je hudobna mačeha nagovarjala moža, naj še enkrat odvedeta otroka v gozd. Samo zdaj Janko ni mogel ven, da bi si nabral kamenčkov, ker je mačeha vrata zaklenila, ključ pa vzela s seboj. Namesto kamenčkov je dal Janko v žep krušne drobtinice in te je potem drugega dne posipal po potu. Ali joj! Ko sta se otroka hotela vrniti iz gozda, nista več mogla najti pota, ker so bile ptice pobrale vse drobtinice.

Dva dni sta otroka tavalala po gozdu, hraneč se z divjimi jabolki. Pa niti najmanjše stezice nista našla.

Tretjega dne ju je zbudila velika bela ptica,

ki je nad njima prepevala na vejici. Otroka sta ptico opazovala. Polagoma se je oddaljevala, skakajoč od drevesa do drevesa. Otroka sta ji sledila. Nazadnje sta prišla do male hišice, na katero se je ptica spustila.

Oh, kaka hišica je to bila! Zidovi so bili iz kruha, streha pa iz kolačev. Okna so bila sami veliki bonboni. Janko je izruval opeko s strehe in jo je začel hitro jesti. Metka pa je odlomila

kos zidu in malce okna, pa je grizla zdaj eno, zdaj drugo.

Naenkrat se je slišal glas iz hišice:

»Čujem miško,
ki mi grize hiško.«

Odprla so se hišna vrata in ven je prišla stara, sključena žena z velikim nosom. Gledala je otroka s svojimi rdečimi očmi. Reveža sta bila kar trda od strahu. Žena pa ju je začela božati, potem ju je odvedla v hišo, dala jima je dobro večerjo ter ju je dala spat v lepe, čiste postelje.

Ta žena je bila hudobna čarovnica, ki si je rada pekla in jedla male otroke. Kakor vse čarovnice, je imela i ona rdeče oči, s katerimi pa ni baš dobro videla. Pač pa je čutila vonj na velikó daljavo. Tudi deco je vonjala v gozdu, zato je poslala belo ptico, da ju privede na njen dom.

Drugega dne je zaprla Janka v močno kletko, Metki pa je rekla:

»Vstani in pospravi po hiši, jaz pa bom pripravila obed za tvojega brata. Dosti mora jesti, ker hočem, da bo debel, ko ga pojem.«

Uboga Metka je žalostno zajokala. Kletke ni mogla odpreti, ker je bila čarovnica zelo oprezna, da bi utekla, tega pa ni hotela. Kako bi tudi mogla zapustiti svojega brata?

Vsaakega dne je pristopila čarovnica h kletki in je govorila tako:

»Janko, pokaži mi prst, da vidim, če si se že kaj zredil!«

Janko je kmalu spoznal, da čarovnica dobro ne vidi. Zato ji je pomolel namesto svojega prsta kost od piščanca. Čarovnici se je to zdelo čudno. Kako to, da postaja deček čimdalje bolj suh?

Na koncu četrtega tedna je rekla Metki:

»Tvoj brat se noče odebeliti. Naj bo že, kakršen hoče, danes ga bom spekla in snedla.«

Ko je bila velika glinasta peč dobro zakurjena, je rekla čarovnica Metki:

»Odprti peč, otrok moj, porini notri glavo in poglej, če je v peči vse v redu in če je mogoče dati vanjo kruh za peko.«

Mislila je, da bo sunila deklico povsem v peč, ko bo enkrat z glavo notri. Potem bi hitro zaprla peč in otrok bi se spekel.

Metka pa ni bila neumna, ona je prav dobro vedela, kaj hoče čarovnica. Zato ni hotela nič prav razumeti. Pogledala je v peč in rekla:

»Kako morem z glavo v peč, ko pa je odprtina tako mala?«

»Joj, kako si neumna!« je odgovorila čarovnica. »Odprtina je tako velika, da bi jaz mogla cela skozi njo. Samo glej!«

Nato je porinila čarovnica glavo v peč. Metka pa je brž priskočila in je sunila starko v peč ter je brž zaprla vrata. (Dalje prihodnjič.)

Nenevaren socialist.

Maram jaz za denarje! Vrag vzemi denarje in kapital! Bolj pijan, kakor sem jaz, ne more niti milijonar biti!

Kakor lani.

Županstvo v N. je tudi letos, kakor lani, razglasilo, da morajo posestniki pismeno naznaniiti, koliko da imajo živine. Pri Omanovnega gospoda hiši se ni nič spremenilo, in zato so zapisali: Andrej Oman, ravno tista žil'na, kakor lani.

Neugodno okoliščino.

Upnik (stopivši k dolžniku, katerega zasuči, ko se ravno masti s puranom): A glej, glej! Svojih dolgov ne plačate, pač pa se mastite s purani!

Dolžnik: Okoliščino tako nanešete, dragi moj, zgolj neugodno okoliščino! Mesar mi na upanje ničesar več ne da, a oni, ki prodaja purane, mi je pa kreditiral!

Čuden svetnik.

Sodnik: Najprej ste ukradli 100 gld., zdaj pa zopet 80 gld. Kaj se ne mislite poboljšati?

Tat: Saj sem se poboljšal — za 20 gld.!

Vsled ogromne večine.

Nekdo vpraša moža, ki je bil bržčas bolj saljivec kot norec, pa je moral v norišnico, zakaj je prišel v dotični zavod.

Samo vsled majhnega prepira, odgovori saljivec. Jaz sem namreč rekel, da so vsi ljudje norci, vsi ljudje pa so trdili, da sem jaz norec. Ker so pa bili ljudje v večini, jo bila pravica na njihovi strani in — vtaknil so me v to hišo!

Dobro sredstvo.

Prvi kmet: Soseđ, kako storiš, da se iznebiš gosenic?

Drugi kmet: Oblečem si kožuh in se grem po vrtu sprehat. Gosenice pa, ki mislijo, da je že zima, zlezejo koj hitro v zemljo.